

The
Ninth

SEASON

FILM FESTIVAL

5.-9.5.2021

seasonfilmfestival.fi

FINLAND

|

Opetus- ja kulttuuriministeriö

INFO

Season Film Festival 5.–9.5.2021

Kaikki tässä vihkosessa esitellyt elokuvat ovat katsottavissa Festival Scope -sivustolla. Jokaisena festivaalipäivänä tulee saataville kaksi elokuvaa ohjelmistosta: ensimmäiset kaksi elokuvaa tulevat katsottavaksi keskiviikkona 5.5. klo 11 ja viimeiset kaksi sunnuntaina 9.5. klo 11. Elokuvat ovat katsottavissa viiden vuorokauden ajan siitä, kun niiden esitysaika on alkanut, ja 30 tuntia katselun aloittamisesta.

Huom! Lippuja tulee myyntiin rajallinen määrä ja elokuvat ovat katsottavissa vain Suomessa. Lue lisää: seasonfilmfestival.fi

All films in this booklet can be viewed online on the Festival Scope website. The films will be available to watch for five days from the scheduled showtime. The film you have bought a ticket for is available to you for 30 hours after you have started watching. Two films will become available on each day of the festival as per the festival programme. The first two films will become available on Wednesday 5.5. at 11am and the last two on Sunday 9.5. at 11am.

Tickets can be purchased 22.4–9.5. The ticket sale ends on Sunday 9.5. at 9pm.

Please note! There's a limited availability of tickets per screening and the films are available only in Finland. The films will only be available during the screening period of five days regardless of when you start watching.

Valoa tunnelin päässä!

Kevään inspiroivin elokuvakattaus on tässä! Season Film Festival nostaa jälleen esiin tekijät ja tarinat, jotka liian harvoin paistattelevat valokeilassa. Nostamme erityisesti esiin naiset – ohjaajina, käsikirjoittajina ja näyttelijöinä. Tärkeinä teemoina esillä ovat tasa-arvo, identiteetti ja vallankäyttö. Mukana on 10 pitkää indie-helmeä kahdeksasta eri maasta, fiktiota ja dokumenttia, taiteilijatarinoita, kokeilevaa, draamaa, punkia ja possuja. Uusia ääniä ja kokeneita mestareita. Tervetuloa nauttimaan!

Light at the end of the tunnel

We proudly present: *a spring season of first-rate films! For the ninth time, Season Film Festival showcases filmmakers and stories which too rarely get to bask in the limelight. Women take center stage as directors, writers and leading characters, exploring themes such as equality, identity, isolation and the use and abuse of power. The programme features ten films from eight countries around the world: finest fiction, moving documentaries, experimental moods, thrilling dramas and dramatic thrillers, told by exciting new voices and seasoned masters. Step in!*

Avajaispäivä:
Keskiviikko 5.5.
klo 11.00

Festivaali starttaa Yhdysvaltojen kiinnostavimpiin nykyohjaajiin kuuluvan Josephine Deckerin kahdella, poikkeuksellisen intensiivisellä taiteilijatarinalla. Deckerin hypnoottinen läpimurtoteos Madeline's Madeline ja vimmainen uusi elokuva Shirley kertovat naisista, joiden taiteellinen ilmaisu ei suostu pysymään sille määrätyissä rajoissa.

Filmmaker in Focus: Josephine Decker

Madeline's Madeline

Iholle ja sen alle solahtava teatterimaailman kuvaus kysyy ankan kysymyksen: miten pitkälle ohjaaja voi manipuloida näyttelijöitään taiteen vuoksi? Ensikertalainen Helena Howard tekee häikäisevän roolisuorituksen teini-ikäisenä Madelinena, jonka teatteriharrastus vuotaa näyttämöltä tosielämään.

How much can *a director fuck the actor's mind for the sake of art? An experimental theatre performer herself, Josephine Decker asks this profound question with Madeline's Madeline. Helena Howard makes a staggering debut as the teenaged Madeline whose hobby leaks from the theatre stage to her everyday life.*

Opening Day:
Wednesday
May 5th
at 11:00am

The festival opens with director Josephine Decker's two exceptionally intense portraits of female artists. Decker's hypnotic breakthrough Madeline's Madeline and new frenzied feature Shirley both tell a story of a woman whose artistic expression will not remain inside the frame it's expected to.

Filmmaker in Focus: Josephine Decker

Shirley

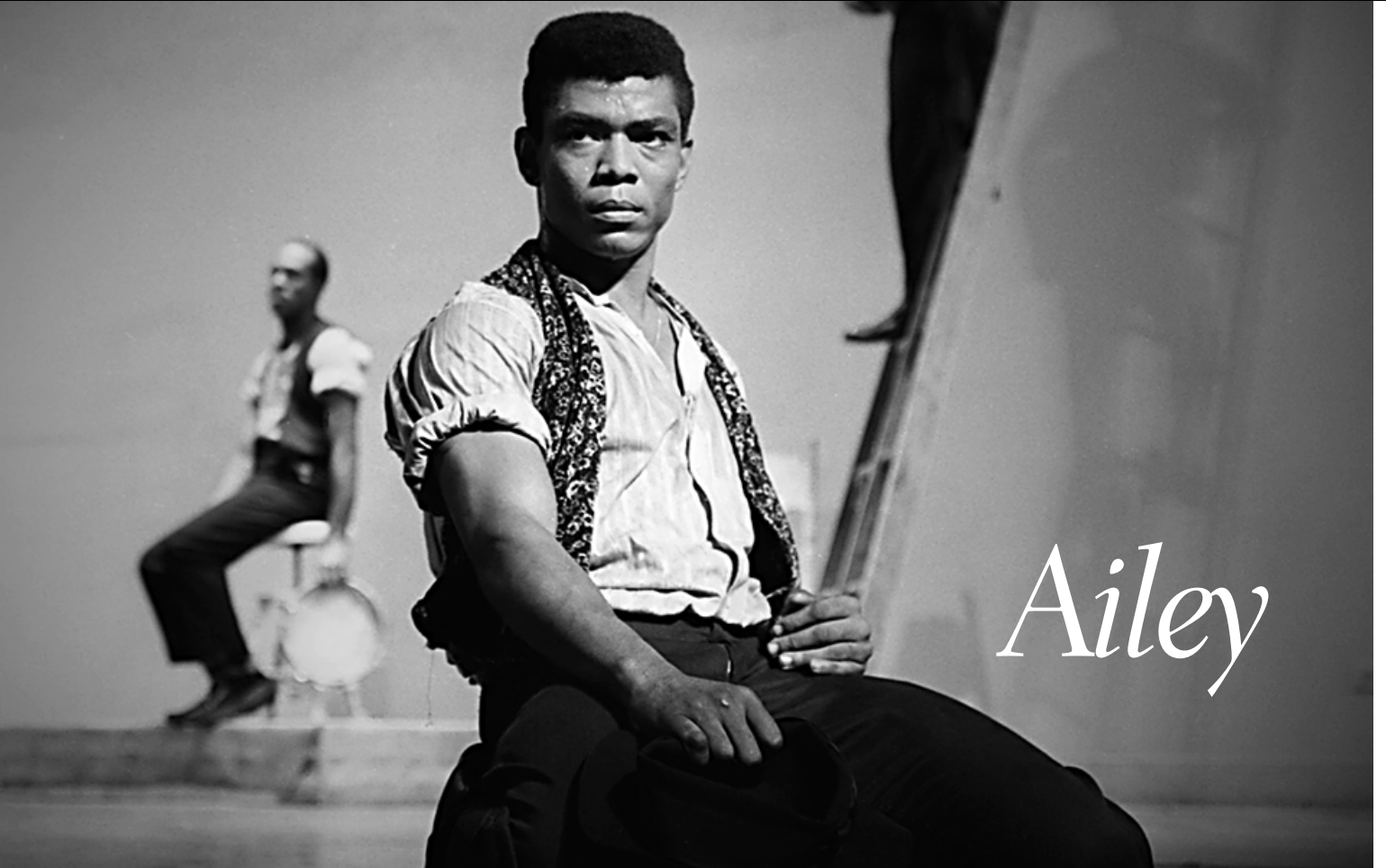
Elisabeth Moss (Handmaid's Tale) loistaa mielikuvituksen ja arkitodellisuuden rajaa horjuttavana kauhukirjailija Shirley Jacksonina Sundance-palkitussa elokuvassa *Shirley*.

Josephine Decker's *captivating Sundance winner takes you inside the enigmatic world of horror author Shirley Jackson (Elisabeth Moss, The Handmaid's Tale).*

Dokkari-torstai
6.5. klo 11.00

Toisena festivaalipäivänä syvennyttään kahden vaikuttavan taiteilijan, esikuvan ja ennakkoluuloja vastaan taistelleen pioneerin dokumentaarisiin elämäntarinoihin.

Jamila Wignot

Kattava ja koskettava dokumentti koreografilegenda Alvin Aileysta tarjoilee sulavan yhdistelmän tanssia, taidetta ja ajankohtaisten representaatiokysymysten pohdintaa.

An immersive portrait of the legendary choreographer Alvin Ailey told in his own words and through the creation of a new commission inspired by his life. Ailey fully profiles this brilliant and enigmatic man who, when confronted by a world that refused to embrace him, was determined to build one that would.

Documentary
Thursday
May 6th
at 11:00am

On the second festival day we get up close and personal with two influential, prejudice-fighting artists.

Celeste Bell, Paul Sng

Poly Styrene: I Am A Cliché

Britannian ensimmäinen ruskea naisrokkari lauloi kapinasta, identiteetistä ja konsumerismista 1970-luvun Britanniassa. Monilahjakas, mielenterveysongelmien kanssa kamppaillut Poly Styrene toimi tienraivaajana afropunkin sekä feministisen riot grrrl -liikkeen synnylle.

The X-Ray Spex singer *Poly Styrene is revealed as a mystic, rebellious working-class woman of colour in this valuable film that tells a story rarely recognized in the history of rock 'n roll.*

**Poleeminen
perjantai**
7.5. klo 11.00

Festivaaliperjantaina fokuksessa on kaksi karismaattista ja ristiriitaista miestä – kahden eurooppalaisen naisohjaajan käsittelyssä.

Agnieszka Holland

Agnieszka Hollandin (*In Darkness*, R&A 2012; *Mr. Jones*, R&A 2019) vangitseva elämäkertaelokuva kertoo tšekkoslovakialaisesta ihmeperantajasta, joka joutuu kommunistihallinnon silmätikuksi.

Trailblazing filmmaker *Agnieszka Holland's* (*In Darkness*, L&A 2012; *Mr. Jones*, L&A 2019) latest feature is a captivating biopic of a Czech faith healer, who was put on trial by the communist government.

Polemic Friday

**May 7th
at 11:00am**

Two European women directors tackle two charismatic and controversial men on festival Friday.

Charlène Favier

Slalom

Ranskalaisohjaajan esikoiselokuva on hienovaraisen hyytävä kuvaus teini-ikäisen Lyzin pyrkimyksistä eteenpäin urheilu-urallaan – ja ajautumisesta syvemmälle karismaattisen valmentajansa verkkoon.

HUOM! Elokuva sisältää seksuaalisen ahdistelun kuvausta.

The French director *Charlène Favier's debut feature is a quietly chilling depiction of a teenager trying to advance in her skiing career – while getting tangled up in the web of her charismatic trainer.*

Lattarilauantai

8.5.

klo 11.00

Eteläamerikkalaiselokuvissa todellisuus on unta ja uni valveen kaltaista.

Iuli Gerbase

The Pink Cloud

Jo vuonna 2017 käsikirjoitetussa, katarttisessa brasilialaiselokuvassa pandemian kaltaisen hätätilan aiheuttava myrkkypilvi laskeutuu Brasiliaan. Katastrofi muuttaa Giovannan ja Yagon yhden illan jutun vuosien mittaiseksi parisuhteeksi.

This Brazilian film written in 2017 tells the story of how a poisonous pink cloud forces people to remain in total lockdown until further notice. In the middle of a catastrophe, a lighthearted one-night stand between two strangers turns into a long-term relationship. *The Pink Cloud* is the cathartic film experience we would have never guessed we would need.

Latin American

Saturday

May 8th

at 11:00am

Dreams imitate life and life imitates dreams in these South American films.

Paula Hernández

The Sleepwalkers

Argentiinan Oscar-ehdokas on vahva, Olivier Assayasin *Kesähetkiä* muistuttava perhedraama. Erityisesti suojelevan äidin ja unissakävelevän tyttären suhde saa uusia ulottuvuuksia kesäisessä maalaisidyllissä.

As a metaphor, *sleepwalking – aka moving blindly into disaster – is pretty well-worn, but Paula Hernández ekes something altogether new from it in her deliciously observed, tightly focused drama about a family falling apart over a New Year’s vacation.*

Päätöspäivä:
Sunnuntai 9.5.
klo 11.00

Festivaalin päätöspäivänä pureudutaan äidinrakkauden, toiseuden ja menetyksen monisyisiin teemoihin kahden eri tavalla kauniin ja surullisen elokuvan kautta.

Melinda León

Song Without a Name

Melinda Leónin unenomainen elokuva kertoo köyhyydestä ja toiseudesta 1980-luvun Perussa. Elokuvan hiljaisessa empatiassa ja oivaltavassa kuvauksessa on paljon Alfonso Cuarónin *Roma* henkeä.

Peru in the 1980's. *A newborn baby is taken from their mother and a journalist battling with his own identity takes on the case. Melinda León's film tells a dreamlike story about otherness and poverty, bringing to mind Alfonso Cuarón's Roma with its portrayal of quiet empathy.*

Closing Day:
Sunday May 9th
at 11:00am

The festival's final day dives into the immense themes of maternal love, otherness and loss through two films, both sad and beautiful in their own way.

Viktor Kossakovsky

Gunda

Merkittävä ja valtava elokuva tunteista, äidinrakkaudesta ja läsnäolosta. Joaquin Phoenixin osatuottama nautinnollisen kaunis ja musertavan surullinen dokumentti kuvaa ihmisen ja luonnon epäsuhtaa niin vaikuttavasti, että elokuvasta on tullut todellinen tapaus.

A remarkable and immense film about emotions, maternal love and presence, Gunda's gaze is different from what we are used to, and it gives voice to the voiceless. Viktor Kossakovsky's masterpiece is a film not to be missed.

*Josephine
Deckerin
salakavala kauhut*

Yhdysvaltojen kiinnostavimpiin nykyohjaajiin kuuluvan Josephine Deckerin vimmainen uusi elokuva Shirley ja hypnoottinen läpimurtoteos Madeline's Madeline kertovat naisista, joiden taiteellinen ilmaisu ei suostu pysymään määrättyissä rajoissa.

Ilmiömäisen **Elisabeth Mossin** esittämä kauhukirjailija **Shirley Jackson** (1916–65) on päässyt pitkän ja piinallisen agorafobisen jakson päätteeksi ulos kotoaan, tyhmiin juhliin. Hän käyttäytyy huonosti (riemastuttavasti), kaataa tahallaan punaviinit vaalealle sohvalle ja vihaa. Onhan hän noita – sellaiseksi hän itseään kutsuu, jos pitää keskustelukumppania typeränä, tavallisena.

”En koskaan voi tietää mitä suustasi tulee seuraavaksi”, eräs juhlavieras hänelle toteaa.

”En minäkään”, Shirley tokaisee. Hän on älykäs. Hän on pisteliäs. Hän kiusaa.

Shirley on omintakeisena jenkki-indie-ohjaajana tunnetun **Josephine Deckerin** neljäs pitkä ohjaustyö. Se on merkillinen teos, jossa Decker onnistuu hivuttamaan aiemmista elokuvistaan tuttua vaaran tuntua kaupallisen elokuvan puolelle. *Shirley* on Deckerin ensimmäinen työ, jossa nähdään valtavan menestyneen Mossin (R&A:ssa viime vuosina muun muassa *Her Smell*, 2018 ja *The Square*, 2017) ja **Michael Stuhlbargin** (mm. *Call Me By Your Name*, R&A 2017; *A Serious Man*, 2009) kaltaisia tähtinäyttelijöitä. Deckerin mittapuulla suuren tuotantokoneiston lisäksi elokuvan taustalla on ensi kertaa käsikirjoitus, joka ei ole ohjaajan oma.

Seasonissa esitetään *Shirleyn* lisäksi Deckerin edellinen elokuva, kiitelty ja ihmetelty *Madeline's Madeline* (2018). Ohjaajan läpimurto-
teoksessa ensikertalainen **Helena Howard** tekee häikäisevän roolin
teini-ikäisenä Madelinena, jonka teatteriharrastus vuotaa näyttämöltä
tosielämään. Elokuvapari tekee selväksi Deckerin lahjat paitsi suve-
reenina näyttelijöiden ohjaajana myös sellaisten rajojen venyttäjänä,
joiden olemassaoloa ei aiemmin ollut ehkä huomannutkaan.

Shirley ja *Madeline's Madeline* kuvaavat erityisen vakuuttavasti yli
äyräiden pursuavaa taiteellista luomisprosessia. Deckerin elokuvien
raikas, väreilevä kauhu syntyy naisista tekemässä taidetta silloin, kun
pitäisi tehdä muuta: olla vaimo, olla tytär, olla kunnolla, olla tavalli-
nen – olla taiteilija ja ajattelija vain siellä, missä siihen annetaan lupa.

Elokuvien päänäyttelijät ja ristiriitaiset päähenkilöt ovat eri-ikäisiä
naisia eri vaiheissa taiteellisen ilmaisunsa kehitystä. Todelliseen hen-
kilöön perustuva *Shirley* kuvaa kirjailijaa 1950-luvun alun Vermon-
tissa, kokeellisempi *Madeline's Madeline* näyttelijäteiniä 2010-luvun
New Yorkissa. Samat kysymykset kuitenkin toistuvat. Miten ilmaista
itseään vapaasti? Miten tunnistaa rakenteellinen vallankäyttö, miten
vältyä siltä?

Moni asia on muuttunut, mutta nämä kysymykset eivät ole rat-
kenneet. Siksi on annettava mielikuvituksen laukata todellisuutta
nopeammin.

Taiteessa kaikki voi olla totta

Shirley perustuu **Susan Scarf Merrellin** samannimiseen romaaniin
vuodelta 2014. Merrellin trilleri sekoittaa Shirley Jacksonin elämän
todellisia tapahtumia fiktiiviseen tarinaan, jossa Jacksonin profes-
sorimies **Stanley Hyman** (elokuvassa loistavan rasittava Stuhlbarg)
majoittaa pariskunnan kotiin uuden assistenttinsa Fredin (**Logan
Lerman**) ja tämän puolison Rosen (**Odessa Young**). Raivostuttavan

kunnollinen nuoripari joutuu kaiken keskinkertaisen tuolle puolen, kun Jackson ja Hyman saavat heistä epämukavan mutta koukuttavan psykologisen otteen.

Sarah Gubbinsin käsikirjoittama *Shirley* ei siis ole elämäkertaelokuva. Ohjaaja Decker on kertonut halunneensa lähestyä Jacksonin hahmoa nimenomaan fiktiivisen romaanin kautta. Toden ja keksityn välinen leikki oli tällä tavoin sallitumpaa, ja ohjaajana hän sai tarkentaa kahden naisen, Shirleyn ja Rosen, väliseen dynamiikkaan.

Shirleyn alkaessa *New Yorker* -lehti on juuri julkaissut Jacksonin kenties tunnetuimman novellin *The Lottery* (1948). Novellista huumantunut Rose ajautuu kuin huomaamattaan ilkkurisen Jacksonin palvelijaksi, assistentiksi ja lopulta myös eroottiseksi kumppaniksi. Shirley puolestaan saa Rosesta muusan ja kimmokkeen kirjoittaa kadonneesta opiskelijasta, Paulasta, kertovan romaaninsa *Hangsaman* (1951). Romaanin todellisuus, Rose ja Paula, fantasiat, pelot ja päihitteet kilpailevat kotiinsa lukkiutuneen Jacksonin huomiosta.

Taide ja tosielämä, mielikuviutus ja arkitodellisuus, työntyvät toistensa alueille muissakin Deckerin elokuvissa. Vuonna 2017 ilmestyneessä *Flames*-dokumentissa hän kuvasi silloisen parisuhteensa vaiheita viiden vuoden ajan. Valmiin elokuvan suureksi kysymykseksi nousi se, mikä suhteessa lopulta oli totta ja mikä esitystä. Oliko rakkaus vain performanssia taiteen tarpeisiin?

Myös ylistetyssä *Madeline's Madelnessa* hämärretään mukaelviä rajoja. 16-vuotias Madeline löytää psykiatrisen sairaalahoitajakson jälkeen paikkansa kokeellisesta teatteriryhmästä, jota ohjaa kyseenalaisin menetelmin totinen Evangeline (**Molly Parker**). Madelinen äiti (herkullisen vaivaannuttavassa roolissa **Miranda July**) on täysin hukassa sen suhteen, mitä tyttärensä kanssa tekisi tämän ajautuessa syvemmälle teatterin rinnakkaistodellisuuteen. Lahjakkaan Madelinen näyttelijyys ei pysy näyttämön rajoissa, vaan puskee esiin ”väärissä” paikoissa.

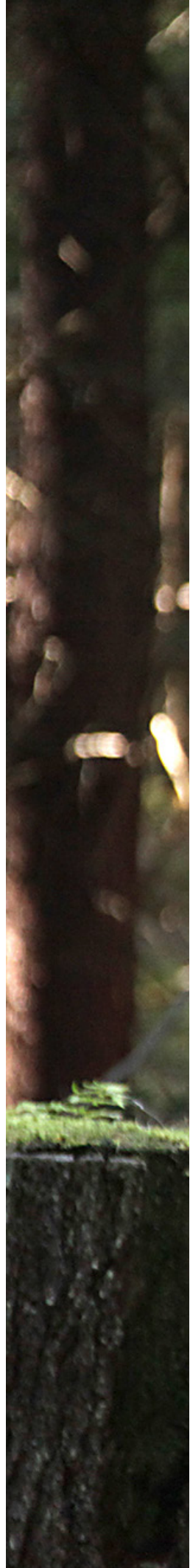
Mitkä sitten ovat väärä paikkoja? Deckerin elokuvissa kysymys muuttaa muotoaan. Mikä paikka ei ole oikea taiteelle, ja miksi? Miten olisi edes mahdollista eläytyä taiteeseensa ainoastaan teatterin lavalla – miten napsauttaa pois toinen todellisuus, roolihahmon näkökulma, ja siirtyä ”tavallisen” arjen piiriin tuosta noin vain? Etenkin, jos on teini-ikäinen amatööri?

Madelinelle rajanveto on epäkiinnostava, mutta myös epäselvä. Sellaiseksi se elokuvan edetessä muuttuu myös katsojalle, kun valkoinen Evangeline määrätietoisesti käyttää tummaihoisen Madelinen kokemuksia ja elämäntarinaa oman perivalkoisen taideprojektinsa osana. Taiteen todellisuus näyttää ehkä tunkkaista arkitodellisuutta jännittävämmältä, mutta toisaalta taide on Deckerin elokuvissa aina myös hyväksikäyttöä. Luomiseen tarvitaan toisten ihmisten elämiä. (Decker on kertonut pohtineensa dynamiikkaa myös omalta kannaltaan – onhan hänkin valkoinen ohjaaja, joka on roolittanut elokuvaansa nuoren Howardin).

Madeline's Madeline on taitavasti rakennettu kolmen naisen valtapeli. Nuori Madeline itse käyttää sitä valtaa, joka hänellä epätasapainoiseksi määriteltynä nuorena naisena on: mahdollisuutta olla käyttäytymättä siten kuin toivotaan. Madelinessa on voimaa, joka ei tahdo pysyä hallinnassa tosimaailmassa, sillä maailmaa ei ole rakennettu hänen kaltaisiaan varten.

Myös Shirley häilyy naiseuden ahtaiden normien ja taiteilijan tarvitseman tilan mahdottomassa ristivedossa. *Shirleyssäkin* Decker vie ikuiselta tuntuvan sisäisen konfliktin astetta syvemmälle. Miten ylipäättään säilyttää minuus, kun taide vaatii heittäytymään kokonaan toiseen näkökulmaan – toisen naisen näkökulmaan? Ja edelleen: jos toisen näkökulman omaksuminen on mahdollista, mitä jää jäljellä ”todellisesta” minästä? Onko mitään minuutta olemassakaan?

Decker kuvaa taiteen tekemistä sekä luovuuden tuottamia ja vaatimia rajatiloja poikkeuksellisen ansiokkaasti. Fyysistä performanssia

tekevän teatteriryhmän esittäminen elokuvassa kuulostaa paperilla vähintäänkin luotaantyöntävältä, kirjailijan prosessin kuvaaminen taas pelkästään pitkäveteiseltä. Mutta Decker leikittelee juuri sillä, mikä tekee taiteen tekemisestä ulkopuolelta katsottuna aina hiukan huvittavaa. Kirjailija seuraa pakkomielteisesti ja totisena luomansa hahmon käänteitä, näyttelijä esittää kissaa kotonakin. Kirjoittaminen näyttäytyy paljolti tuskallisena mutta pakollisena toimintana, näyttelemisen ja ohjaaminen niin ikään ennemmin pakkomielteisenä kuin hauskana. Luomisprosessin kipupisteet ja eri vaiheet muuttuvat Deckerin käsissä omaksi, kummallisen soljuvaksi tarinakseen, joka pistää taiteilijan tekemään omituisia asioita.

Deckerin elokuvissa taide ei toisin sanoen vain kulkeudu tosielämään ja tosielämä taiteeseen. Taide on totisinta totta, se on elämää, eikä ole järkevää tai edes mahdollista erottaa niitä toisistaan. Rajat taiteen ja arkitodellisuuden välillä ovat täysin sopimuksenvaraisia. Mikä tahansa voi olla taidetta – ja mikä tahansa voi olla totta.

Sumeneva yksilö

Madeline's Madeline ja *Shirley* ovat vetäviä ja fyysisiä elokuvia, jotka horjuttavat perimmäisiä jakolinjoja perin elokuvallisin keinoin. Ne eivät esitä toden ja todellisuuden luonteeseen liittyvää pohdintaansa pompöösinä dialogina tai käsitteellisenä argumentointina, vaan hämärtävät jakoa sairaaseen ja terveeseen, toteen ja mielikuvitukseen, normaaliin ja epänormaaliin etenkin omaperäisellä kuvakerronnallaan.

Sekä **Ashley Connorin** kuvaama *Madeline's Madeline* että **Sturla Brandth Grøvlenin** kuvaama *Shirley* ovat tunnistettavasti Deckerin elokuvia kameratyöskentelyn vuoksi. Kamera on aktiivinen toimija, utelias katsoja, joka ottaa oman tilansa. Se elää tapahtumien mukana ja vaikuttaa niihin, tekee itsestään olennaisen osan tarinaa. Intensiivi-

nen kuvaus liikkuu yllättävin tavoin, pistää katsojan katsomaan sinne, minne tämä ei omin silmin osaisi nähdä. Kuvaus tuntuu ruumiilliselta toiminnalta ja samalla älykkäältä kommentaarilta siitä, miten naiset katsovat toisiaan, ja miten he voisivat katsoa toisiaan.

Juuri kuvauksen ja leikkauksen ansiosta rajat häviävät eräällä tapaa myös ihmisten – varsinkin naisten – väliltä. Kummassakin elokuvassa naiseus ikään kuin jatkuu hahmosta toiseen, lähikuvien Madelinesta joka suuntaan ja joka suunnasta Madelineen, Shirleystä hivuttautuen Roseen ja Paulaan ja takaisin. Naiseus on jotakin muuttuvaa ja elävää, se sijaitsee vuorovaikutuksessa ja keskinäisessä fyysisessä läsnäolossa. Jokainen nainen vaikuttaa jokaiseen kohtaamaansa naiseen, siirtää naiseutta eteenpäin omalla tavallaan. Siksi naisten välisten kohtaamisten laadulla on merkitystä.

Deckerin synkkäsävyisissä elokuvissa nämä kohtaamiset eivät suinkaan ole aina kauniita ja kannustavia. Naiset eivät ainoastaan tue ja kannusta toisiaan, vaan naisten väliset suhteet muotoutuvat sellaisiksi kuin ihmisten väliset suhteet nyt ylipäätään muotoutuvat. Naisten välillä on vallankäyttöä, manipulointia, kateutta. Hoivaa, kannustusta, auttamista. Erotiikkaa, fantasiaa, väkivaltaa. Toisissa naisissa on voimaa, joka halutaan anastaa itselle. Evangeline haluaa sen omaan käyttöönsä Madelinelta, Shirley Roselta, Rose Shirleyltä.

Mikä elokuvissa sitten vie katseen juuri naisten väliseen tilaan? Taide – aina taide. *Shirleyssä* kirjallisuus ja kirjallinen mielikuviutus kääntävät huomion kodin piirissä tapahtuvista naisten ja miesten välisistä epätasa-arvoisista suhteista kohti moniulotteista, muuttuvaa suhdetta kahden tai kolmen naisen välillä, kohti todellisuuden erilaisia kerrostumia, kohti jotakin, joka *voisi* olla totta. *Madeline's Madelinessa* taas teatterimaailma tarjoaa mahdollisuuksien tilan: näinkin *voisi* olla.

Mahdollinen tila ei ole helppo tila. Se vaatii rajujakin otteita, ja sillä on hintansa. Arkitodellisuudessa Madelineen olisi oltava tytär äidil-

leen. Shirley taas on vaimo (todellisuudessa Jackson oli *Hangsamanin* kirjoittamisen aikaan myös kolmen pienen lapsen äiti, mutta Decker on valinnut jättää lapset elokuvasta pois). Deckerin naiset eivät ole vain ”vahvoja naisia”, eivät itsevarmoja, eivät itsenäisiäkään. *Shirleyn* Shirley Jackson on armottoman riippuvainen muista. Yksin häntä ei ole olemassa.

Deckerin feminismi ja filosofia kulminoituvat lopulta tähän elokuvalliseen kytköksellisyyteen, jossa yksilö haalistuu, himmenee ja lopulta katoaa. Mitä enemmän elokuvia miettii, sitä kaukaisemmaksi – sitä *mahdottomammaksi* – muuttuu ajatus selvärajaisesta minästä ylipäätään. Toki Madeline saattaa olla yksin maailmassa, ehkä lääkitynä sairaalassa, ja ehkä Shirleykin on kotonaan ainoastaan miehensä kanssa, ja kaikki muu on fantasiaa. Mutta sitenkin nähtyinä he ovat naiseuden ja odotusten kerrostamia, monenlaisen naiseuden ruumiillistumia, ihmisyyden ruusuksia unia ja pahimpia pelkoja. He ovat naisia, jotka käyttäytyvät väärin, toisin sanoen tekevät tilaa muille naisille.

Josephine Decker on kertonut taustatyötä tehdessään vaikuttuneensa Shirley Jacksonin kauhukirjallisuudessa ennen kaikkea sala-kavalista siirtymistä objektiivisten ja subjektiivisten todellisuuksien välillä. Jackson ikään kuin pudottaa lukijansa kahden maailman keskelle. ”Lukijana on täysin sisällä vakaalta vaikuttavassa maailmassa, joka yhtäkkiä muuttuukin hyvin epävakaaksi. Silloin joutuu kyseenalaistamaan juuri lukemansa 20 sivua”, Decker sanoo.

Myös Deckerin omissa teoksissa kauhistuttavinta, parasta, on repeävien ajatusrakennelmien kirskuva ääni. Se, kun huomaa suunnan muuttuneen, näkökulman vaihtuneen. Huomaa, että asiat voivat sittenkin muuttua.

HENNA RAATIKAINEN

34TH HELSINKI INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

RAKKAUTTA & ANARKIAA

16.-26.9.2021

WWW.HIFF.FI

**BRING YOUR
ASS BACK!**